

FOLK OG LAND

Nr. 22 — 9. ARGANG

LØRDAG 23. JULI 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storseter
Mjødalen 21 B

ANDERS MELTEIG:

VA BANQUE NORGES BANK?

Er Norges valutabeholdning vernet mot verdiforringelse?

Norges Banks gullbeholdning på vei til Fort Knox i 1940. Til høyre Fredrik Haslund og bak ham Nordahl Grieg som ved en skjebnens ironi ble gullet tjener.

Det var nærmest noe av en tilfeldighet, at jeg igjen kom til å beskjefte meg med dette spørsmål, som jeg må innrømme jeg en tid hadde lagt på is.

Denne is-smeltingen foregikk på følgende måte: En gammel bekjent kom bort til meg på Majorstuen stasjon og spurte meg om jeg visste, hvor Norges Banks gullbeholdning befant seg og hvor stor den i virkeligheten var. Disse spørsmål ble stillet meg med en tilsynelatende bekymret mine, og både spørgeren og spørsmålene gjorde at jeg ikke kunde avholde meg fra å svare litt spøkefullt. Til det første spørsmål svarte jeg at ifølge opplysninger fra universitetshold, så var den ikke kommet tilbake fra sitt utenlandsopphold under «Den forunderlige krig», og hva det annet spørsmål angikk, ga jeg ham følgende lille historie: To

engelskmenn satt sammen og pratet om Bank of Englands regnskap, da den ene sa at det eneste, han mente å ha full klarhet i, var gullbeholdningen, hvorpå den annen repliserte, at gullbeholdningen var det mest uklare av alt, og så la jeg til, at det muligens var tilfellet med gullbeholdningen i Norges Bank også. Han fant at dette var profan tale med så alvorlige ting. — Han fikk det travelt med å komme avsted, trikken hans kom og reddet ham fra videre kommentarer, den reddet meg også. Jeg er lei folk, som kun tør hilse etter først å ha sett seg om til høyre og tilvenstre om der skulle være noen meningsterror i farvannet.

Imidlertid førte denne lille episode meg tilbake til tidligere interesser og jeg gjennomgikk Norges Banks ukesoppgjør for de siste 8—10 år. Jeg kan ikke si at dette var beroligende lesning.

Riktignok var det særdeles gledelig å se, at Norges netto valutastilling pr. 7/6 1960 er på det for en liten nasjon imponerende beløp av 1,770,2 millioner kroner, fordelt på følgende poster: Gullbeholdning 129,6 millioner kroner, midlertidig anbragt i gull 7,1 millioner kroner, kontotilgodehavender i utlandet med videre 393,1 millioner kroner og utenlandske verdipapirer 1,411,6 millioner kroner.

Her kommer vi til det store, det viktigste, det avgjørende spørsmål:

Er dette, kjempestore beløp

sikret mot verdiforringelse?

Svaret blir: Ingenlunde, dersom de førende stater i verden ennå en gang skulle finne seg beføyet til eller finne det påkrevet å devaluere sine valutaer.

I tilfelle en krise er det

bare gullet

som er beskyttet mot verdiforringelse, og slik vil det alltid være. Derfor er det også forstemmende å se at vår gullbeholdning fra 1953 er redusert til 136,7 millioner eller med 118,6 millioner kr.

Dette synes å indikere en så radikal forandring i selve prinsippet for anbringelse av våre utenlandske tilgodehavender, at det er grunn til å slå til lyd på gongongen. Værre er det imidlertid at hele 1,411,4 millioner kroner er anbragt i utenlandske verdipapirer. For selv om dette milliardebøp er anbragt i verdipapirer, som etter all menneskelig beregning har den høyest mulige likviditet, så er allikevel likviditeten av verdipapirer mindre enn når det gjelder et kontotilgodehavende. Selv det beløp på 393,1 millioner kroner, som er oppført som alm. konto-tilgodehavende synes å være altfor høyt. Har en tilstrekkelig gullreserve, så er der ingen vanskelighet med å skaffe seg likvider til kontante utbetalinger.

Det synes som om Norges Banks ledelse har falt for

(Forts. side 2)

OMAR AMIN V. LEERS:

Slutten på demokratiet i Tyrkia?

Da Atatyrks heltestat ble redusert til «Yokistan» av partipolitikerne

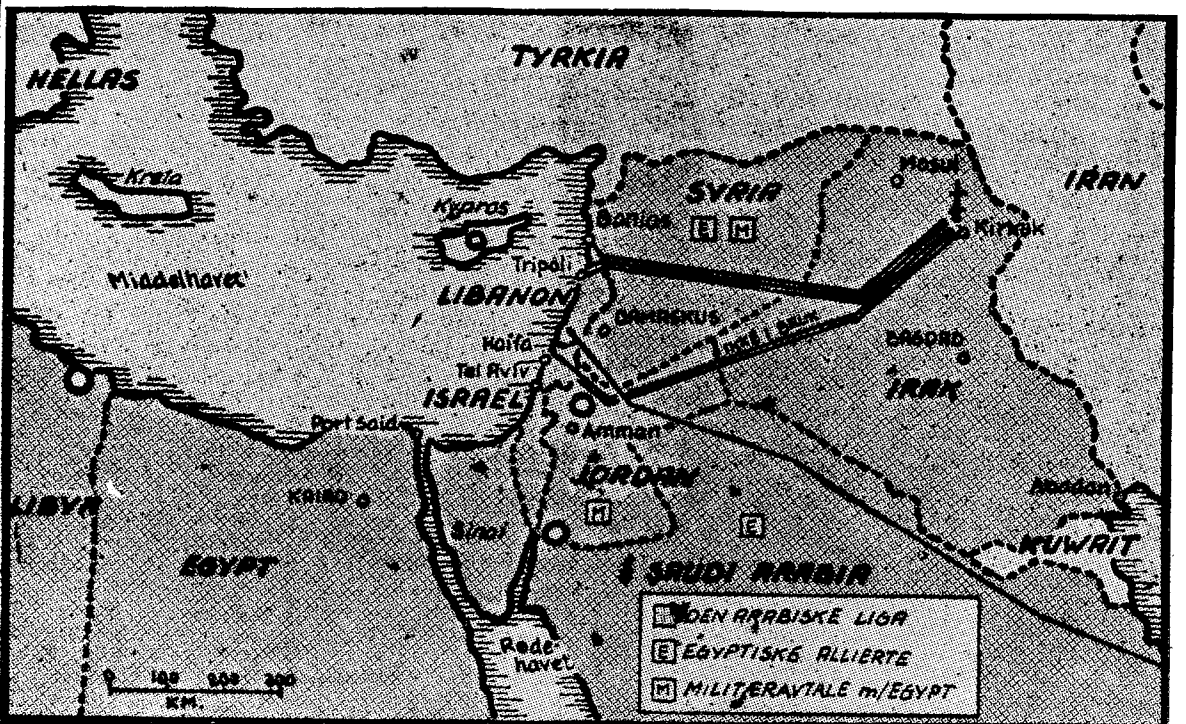
Tyrkiske studenter åpnet kampen mot det råtne partipolitiske styre

På en eller annen mystisk måte har den norske presse klart å innbilde folk at også hendelsene i Tyrkia er en slags seier for partidemokratiet, tiltross for at «den lovlig valgte» partifører Menderes ble vippet av pinnen av offiserene. Denne noe pinlige kjennsgjerning lar seg naturligvis ikke helt bortforklare, men en trøster seg med at generalene i tidens fylde vil innføre det partidemokrati igjen som ble så utholdelig i all sin korrupte elendighet at offiserskuppet har vunnet almindelig tilslutning og begeistring overalt! I denne artikkel forteller professor dr. Omar Amin von Leers, Kairo Folk og Lands lesere om bakgrunnen for hendelsene i Tyrkia.

Forts. s. 6

ANDERS MELTEIG

VA BANQUE

(Forts. fra side 1)

fristelsen til å skaffe renteinntekter av dette kjempe-messige beløp, men for det første er det ikke nasjonalbankens oppgave å skaffe seg fortjeneste av sine midler. Nasjonalbankens eneste oppgave er å lede landets finanser i et sunt og hellbringende spor. Det er en stor og skjønn og uvurderlig oppgave, men der er også begrensningen.

*

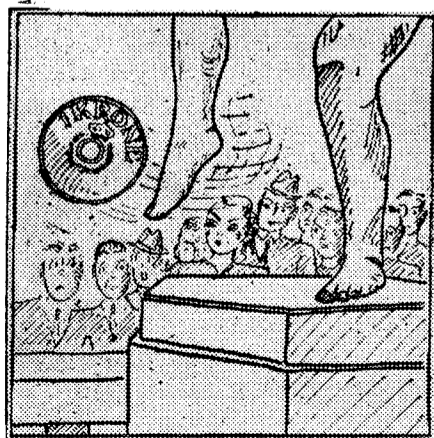
Hvori ligger så faremomentene for verdiforringelsen av våre utenlandske reserver? Et litet glimt av et tilbakeblikk tør vel antyde dette: De som er gamle nok vil sikkert huske Hoover-hause'n i Amerika, som «collapsed» tross mange troende med breie bein — og de hadde i grunnen et sikkert og logisk grunnlag for sin oppfatning, for Amerika hadde under foregående krig fått forandret sin internasjonale økonomiske status fra å være en debitor-nasjon til å være en kreditor-nasjon. Finanspolene lå ikke lenger i London og Paris. Wall Street dirigerte det hele. Der var ikke glissent mellom gullbarrene i Fort Knox heller. Gullbeholdningen var steget jevnt fra år til år. Mere enn femti prosent av verdens samlede monetære gull lå lagret der og vidnet om rikdom og styrke. Produksjonsapparatet var enormt og utenrikshandelen var sterkt positiv. Vanskelighetene lå altså ikke på det mellomfolkelige plan.

Situasjonen kunne sammenlignes med en helling med løkkende og glitrende, men råtten påskesnø. Et enkelt skispor kan utløse et helt skred, som tar med seg det som kommer i dets vei. Slik også her. Og det gjorde det.

Arbeidsløsheten satte inn. Kapitalen kan alene holdes oppe av arbeidende hender og svette-våte skjorter.

Den nye presidenten — Roosevelt — forhøyet gullprisen og devaluerte dollaren med litt over 40 prosent. Det går ikke — aldri i livet — sa de aller fleste. Jeg forsøkte en saklig invending og sa: «Men

(Forts. side 7)

PATEREN

Som så mange andre gode menn sier og skriver vel også pateren ofte noe som han tror men ikke vet. Og det ikke bare i stillings medfør.

Slikt kan bli en vane.

Det er ingen grunn til å anta, at han vet hva det såkalte rettsoppgjør i virkeligheten er. Tvertimot. Hans uttalelser om aksjonens «renslighet» og om hva de dødsdømte «var skyldig i», må komme av uvitenhet, antagelig ikke av noe verre. Hans personlige formening er uten betydning.

Flere av hans resonnementer er åpenbart mangelfulle.

Han påstår for eksempel, at Quisling var «utilregnelig», men ser bort fra at en utilregnelig mann ikke kan straffes, og trekker enda mindre de også under hans forutsetning nødvendige konsekvenser av at Quisling er henrettet.

Han erkjenner at der siden 8. mai 1945 er gjort megen urett og anrettet stor skade her i landet, men skylder ganske overfladisk på en «stemningsbølge». Han demonstrerer sin medfølelse og sitt rettsinn ved å beklage og fordømme denne bølge, men tilføyer ikke noe om, at de skyldige, altså agitatorene og de oppagiterte, bør drages til ansvar og skaden erstattes.

Hans trang til å opptre som lærer og forkynter må kunne tilfredsstilles på de felter

Direktør Eggum får hedrende omtale

Det er trist at det lange oppholdet mellom dette nummer og det foregående har gjort at vi har måttet la 80-årsdagen til Forbundets og avisens gode venn, direktør Hans Eggum, Drammen passere uten å bli behørig notisert. Dagen var 10. juli og om den ikke ble omtalt rettidig hos oss, så ble den som rett og rimelig er viet bred omtale i Drammens Tidende. Eggum ble der berømmet for sin driftighet og dyktighet på en rekke områder gjennom et langt og virksomt liv, en innsats som på så mange felter har satt spor etter seg, skriver bladet. For vår del berømmer vi også Eggum for rakrygget holdning og verdifull støtte i kampen for sosial oppreisning. Hvis han ikke fra en stor flokk av venner og kamerater fra den hårde tid og for kampen for oppreisning har fått beviser for hvor stor pris vi setter på ham, så skyldes det ene og alene at dagen på grunn av Folk og Lands «ferielukning» fikk passere uomtalt.

hvor andre vet like så lite som ham, og hvor risikoen for ham selv derfor er mindre.

Han tilhører den katolske kirke. Han har ikke lov til å søke noen annen sannhet enn den hans kirke anerkjenner. Men han vil antagelig ikke desto mindre bli høyst forbitret hvis han opplever at betegnelsen «katolikk» etter en tilstrekkelig energisk, ensidig og løgnaktig agitasjon får en likeså odiøs klang som den han nu er med på å gi betegnelsen «nazist», et begrep som han sannsynligvis ikke engang kan definere.

Også en pater er et menneske. Kjente og ukjente krefter beveger ham. Hva blir i dette tilfelle resultatet? Hva kommer pateren til å gjøre? Det rette? Hva enten han gjør det ene eller det annet, drar vi slutninger av det.

Platon.

Gi oss Barabbas løs!

I FARMAND nr. 17 for 16. april 1960 gjengir Anders Lange Ragnar Skanckes siste brev, tre timer før han ble henrettet, og sier Lange: Det er lite i mitt liv som har gått så inn på meg som dette brev. 600 prester og biskoper bad for Skanckes liv.

Det er vel få tenkende mennesker som ikke deler Langes følelser likeoverfor en så umenneskelig barbarisme. Ja, tenk! 600 geistlige bad for Skanckes liv. I sannhet en både human og kristelig oppvisning!

Men en er fristet til å spørre om hvor mange av disse kirkens tjenere som tok avstand fra eksilregjeringens innførelse av dødsstraff i Norge etter den siste verdenskrig? Og hvor mange av dem var det som ikke stilltiende godkjente bigamilovent og andre hårreisende tiltak av våre herostratisk berømte londonrømlinger?

Ja, du har så rett, Anders. Vi fikk Barabbas løs og rettferdigheten henger fremdeles på korset.

Vinstra 29. juni 1960.

Einar Haugland.

VERDENREKORD I FORBRYTELSE

I henhold til statistikken innehar negerbefolkningen i den sørafrikanske by Johannesburg verdensrekorden i forbrytelser. I byområdet begår negrene tusen mord pr. år.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Historien gjentar seg

Satt igår aftes og hørte på avdukingen av minnesteinen over Audun Gudleikson i Jølster. Han ble for 650 år siden dømt for «Landsvik» av kong Håkon den 5. og hengt på Nordnes ved Bergen.

Der foreligger vistnok ingen optegnelser, der antyder årsaken til den skjebne han led, men det er ved overleveringer fastslått, at han som rikets første mann, hadde bl. a. brutt med England. Og ikke nok med det, etter hans død hadde kongen funnet det formålstjenlig å fortsette hans utenrikspolitiske linje.

Selv om vi ikke direkte kan sammenligne ham med Vidkun Quisling, så er der så mange likhetspunkter, at vi faktisk må steile.

Skal vi si, at om 50 eller høyst 100 år, vil det bli reist en bauta i Telemark?

Steinkjer 27/6-60.

G. Stavdal.

Det var engang

I nr. 18 av «F og L» bringer De et fotografi som bevirker at jeg kom til å huske på en historie jeg hørte for noen år tilbake.

Min hjemmelsmann — en eldre sersjant — fortalte at engang i mellomkrigstiden da de lå i eksersis på Gardermoen kom der beskjed om at det var kommet tre kommunistiske agitatorer til Trandum. En rittmester fikk ordre om å ta med seg noen mann og ri opp og fordrive militær-oppvigerne fra statens eiendom. Dette ble gjort, men en av de tre — min hjemmelsmann som var med mente det var Gerhardsen? — kløv opp på gjerdet og begynte derfra sin prediken, han mente vel han var på nøytral grunn der. Han ble likevel fjernet fra gjerdet.

Rittmesteren ble ikke forfremmet. Tre ganger ble forbigåelsene påtalt i protokollkomiteen.

En veterinærkaptein fra sørlandet var i mellomkrigstiden innkalt til tjeneste på Gardermoen. Samtidig med innkallelsen ble han anmodet om å reise sivil for å unngå unødig trøbbel.

Ja, dette var også en tid.

B.

Averter i «Folk og Land»

De har vel ikke glemt bladpengene for 2. halvår?

KARL HOLTER

har passert de 75

Vår alles venn Karl Holter, Orrelia, Åmot i Modum valgte å passere 75-årsdagen i stillhet og det får vi naturligvis respektere. Men nå da 30. juni er vel forbi vil vi iallfall sende vår mangfoldige kampfelle, dikteren, skuespilleren, jegeren, frontkjemperen og den gode venn vår forsinkede hilsen med de beste ønsker for fremtiden. Karl Holter har hele sitt liv vært en nasjonal sribukk og det er han gudskjelov fremdeles. På bildet ovenfor er han fotografert sammen med en kollega og medkjemper under den personlige innsats for Norge og den europeisk kultur på østfronten.

Kameratklubben 1960 i Oslo

har holdt sommermøte. — «Trass i fotball-landskampen med Island» var medlemmenes fremmøte, meget godt.

Foredragene som behandlet så interessante emner som: «Vår klodes kollisjon med andre kloder 1500 år før Kristus» og «På sykkel tur i marskalk Titos land» ble fulgt med stigende interesse og lønnet med kraftig håndklapp.

Efterpå var det selskapeleg samvær. — Neste medlemsmøte holdes ultimo september. I desember arrangeres julefestmøte.

Har du skaffet en ny abonnent?

ANNELISE PAROW
TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Sannheten eller ny rettskomedie?**

Vi må med skam bekjenne at vi trass i all vår «stornazisme» aldri hadde hørt navnet Adolf Eichmann før etter den såkalte avslutning av verdenskrigen. Vi kjenner ham ikke annet enn som en mystisk propagandafigur fra etterkrigshetsen.

Til gjengjeld har han vært en stadig gjenganger i de norske aviser forøvrig, som i Vestens presse ellers. Så å si daglig har en tutet folk ørene fulle med påstander om gasskamre og myrdede millioner. Men hvor skrårige disse påstander enn har vært og hvor underbygget med «autentiske» fotografier av likhauger smart påmontert tyske soldater som med velbehag betrakter verket, så har det til dags dato ikke foreligget et eneste bevis for sannheten av disse påstander. På den annen side har det stått frem kjente og aktede menn, som selv har sittet i disse konsentrasjonsleire, deriblandt også jøder, som hårdnakket benekter sannheten av påstandene om de systematiske mord. Det fantes ikke slike gasskamre i leirene, sier de, og det som nå fremvises for turister er bygget etterpå i den hensikt å underbygge propagandaløgnene.

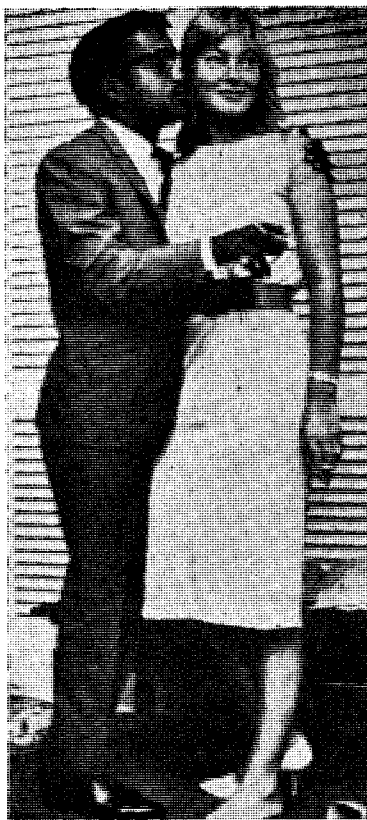
Det er ikke rart at folk tviler på hva som er sant og ikke sant i denne sak, så meget mere som fusk og fanteri har vært slått fast gang på gang. Vi nevner i den forbindelse det idiotiske falskneri som Steensballes Forlag sendte ut under titlen «Dødens drabanter». Forlaget har fått fyldestgjørende bevis for falskneriet i denne bok, som blant annet injurierer på det groveste den avdeling hvor så mange norske frontkjempere tjenestgjorde, men fortsetter like fullt å distribuere svindlen.

Midt oppe i alt dette som det er så delte meninger om og som brukes så ubehersket i den evige hets' tjeneste, bys det så plutselig en anledning til en gang for alle å få vite s a n n h e t e n. Den mann som i alle bøker og all propaganda er fremstillet som en av de hovedansvarlige, Adolf Eichmann, er dukket frem på scenen. Men det må i denne forbindelse slås fast at den «sannhet» som en israelsk rettskomedie kan gi er uten verdi. Den vil ikke bli akseptert av ett tenkende menneske i denne verden. Alle vet at Israel etter alt skrålet i alle disse år ikke engang kan tillate seg å slå av en million på de 6 millionene en har operert med, og alle vet at en israelsk rett ikke vil avsi noen annen dom enn det en har drevet propaganda med og business på i femten år. Like lite som en norsk rett av idag vil avsi noen dom som går staten imot.

Det er faktisk så at det kan grøsse i en når den store svenske avis Sydsvenska Dagbladet uten å reise et ord til protest mot de israelske metoder bringer denne lille idylliske skildring fra Eichmanns fengselsopphold:

Judemördaren Eichmann befinner sig i ett fängelse som tillhör israeliska arméns kontraspionage. Fängelset ligger under ruinerna efter en sönderskjuten by i öken-sanden ungefär mitt emellan flygplatsen Lydda och Tel Aviv och kan inte upptäckas från luften. Under ruinerna, som man låtit stå kvar som kamouflage, finns celler och förhörsrum och bevakning med polishundar.

Eichmann har placerats i en byggnad, som innehåller ett par vanliga celler utan fönster. I en av dem sitter han när han inte förhörs. Skulle han visa sig motsträvig, flyttas han ner i en underjordisk cell, som er 5 meter lång och 3 meter bred, berättar Der Spiegel. I denne cell består möblerna av betongklossar, en tjänstgör som bord, en som stol och en som säng. Ventilasjonsanläggningen kan användas också för att blåsa varm luft inn i cellen: «Fångens minne såvel som hans behov att meddela sig kan efter behov stärkas på detta sätt»

Vi gratulerer!

Negersangeren Sammy Davies, som nylig også gikk over til jødedommen, sammen med sin store svenske brud, Marlene Dietrichs efterfølgerske May Brit Wilkens. Det var dette stygge engelske «nazister» demonstrerte mot i London for en tid siden. De bad Sammy dra tilbake til USA med samt sin svenske erobring.

FORBUNDETS representantmøte

En har foreløpig festet seg ved lørdag 17. september når det gjelder årets representantmøte. Det vil i likhet med de siste år bli holdt i Oslo og som vanlig vil det bli adgang for alle som har betalt medlemskontingent for 1960.

Hvorfor ikke ta en tur til Oslo på den tid?

Ellers ber Forbundets styre om at det i tide må bli valgt utsendinger til representantmøtet.

Det er ikke den «sannhet» som fremskaffes ved hjelp av varmluft og annen tortur i underjordiske fangenhull i Tel Aviv verden har interesse av, og det burde være en samvittighetssak for den norske presse, som i disse dager forsøker å heie opp det som en vil sette igang i Israel ved hjelp av hatefulle kronikker av utenlandske jøder om Eichmann og hans påståtte forbrytelser, å slutte seg til kravet om full kontroll med behandlingen av den mann som er så verdifull for den historiske sannhet. Saken mot Eichmann må fremmes for en internasjonal domstol, uten misshandling og tvangsfrembragte «tilståelser», for uheldige dommere. Skjer ikke det

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 efter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avsto ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig efter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Nordstrøm & Due A/S, Seifenu. Parfümfabrik, Maridalsvn. 26, Oslo.

A/S Norefa, Pappemballagefabrik, Reklameartikel, Lilletorget 1, Oslo.

Norenberg & Belsheim, Agentur, Export, postboks 739, Oslo.

Norges Granitindustri Eksportforretning A/S, Fredrikstad.

Norges Kooperative Landsforening, Kirkegt. 4, Oslo.

Norrigefta A/S, «Bayer»-Pharmazeutika, Prinsens gt. 2, Oslo.

Norrøna Fabriker A/S, Schleifschleifenfabrik, Porsgrunn.

A/S Norrøna Skofabrik, Hammar.

Norsk Akkumulator Co. A/S, Pilestredet 75 c, Oslo.

Norsk Aktieselskap Philips, Glühlampen, Kirkevn. 64, Oslo.

Norsk Aksjeselskap VEF, Radio- u. Elektro-Agenturen, Fr. Nansens pl. 6, Oslo.

Sannheten om Arbeidstjenesten

Noen ytterligere opplysninger

I en utmerket artikkel «Sannheten om Arbeidstjenesten» i «Folk og Land» nr. 3 for iår, beviser A. L. at AT var inntektsgivende for staten. Det er således en tilnærning når NS-folk er blitt dømt til erstatning også for de uttellingar som staten hadde på AT's konto, et beløp på 113,8 millioner kroner.

Emnet er forøvrig meget interessant og burde oppklares også i detalj. Jeg vil derfor forsøke å bidra med noen opplysninger.

Arbeidstjenestens store sentraldepot i Oslo var i Blå Korsgården i Storgaten. Det var lagret store mengder av 4000 forskjellige artikler, i uforholdsmessig store mengder, meget mer enn AT igrunnen hadde bruk for. Engang kom det samtidig 16 jernbanevogner med tøy fra Tyskland. Det var 245 000 meter uniformstoff. Tilsammen hadde lagret ca. 400 000 meter uniformstøy i gode ullkvaliteter. Under Blå Korsgården var hele kjelleren stappet full til taket, og etagene oppover var fulle med klær og forsaker. Det var førsteklasses saker, en ferdig uniform måtte betales med 400 kr. Det var mengder av undertøy, skjorter og islendere nok til en hær. Det var betydelige mengder støvler og ski i Sjøfartsbygningen hvor også hakker og spader og annet verktøy var lagret. Og det kom stadig nye forsyninger. Engang kom 48 000 våte ulltepper på en gang fra havarist. De ble overlatt til AT. 20 000 ble sendt til Hamar hvor de ble tørket på store låver.

780 norske hvite militærulltepper var lagret i tyskerbrakker på Sørumsand. Det var noe av det AT tok vare på av norske militærefekter

vil en være like langt fra sannheten også efter at Eichmann er «dømt».

Men det er kanskje det som er hensikten?

som skulde reddes fra å falle i tyskernes hender. Ved en anledning ble 5—6 store billass støvler og annet reddet fra Krigsskolen i Tollbugaten like før tyskerne kom og tok resten, der var det 700—800 marsjstøvler for kadetter.

Gummistøvler var det selvsagt masse av, soveposser, ryggsekker, sykler og en hel del lastebiler. Støvler var det i titusener.

Matlagret var også både stort og verdifullt. Den kvinnelige arbeidstjeneste hadde også sine store lagre, med alt de trengte. Distriktsdepotene, leirdepotene og selve leirene var også forsynt med alt mulig, det ovennevnte er ting som berodde i hoveddepotet. I leirene var det fullt utstyr av redskap og alt som trengtes til en slik leir, derimellom en mengde tysk redskap som tyskerne maste om å få igjen, og som således antagelig ikke var betalt.

Det var 600—700 faste eiendommer spredt over landet.

En kommer opp i svimlende beløp om en skal forsøke å verdsette alle disse ting, et langt større beløp enn det tingene var betalt med ifølge budgettene. Det var vel minst 400 000 m uniformstøy for eks. til en verdi av minst 10 millioner kr., samt forsaker, knapper, tråd etc.

Radioapparater var det også en del av, samt endel skrive- og regnemaskiner.

Hvor det ble av alt sammen? Heldigvis fikk vel de lovlige myndigheter tak på det meste, men en stor del ble også stjålet i den lovløse tid like etter 8. mai. Politiet hadde jo annet å ta seg til da, enn å hindre tyveri og plyndring! En av de første ting som ble brent var kartoteket over de lagrede varer samt alle depotets bøker. Samtidig ble det laget auto-dafe av den rikholdige jordbrukslitteratur som var på lager.

H.

BAK KULISSENE:

FRANKRIKES KRIG - -

Spillet bak kulissene

En ytterst utilfredsstillende samtale, tenker Sir Eric Phipps da han tar avskjed med Lord Gort og han sier til seg selv at det må gjøres noe ikke bare med denne herr Daladier, men også med general Gamelin. «Hva mener De om det?» spør han lord Gort da de legger seg i bilen som igjen bringer dem fra Vincennes til Paris.

«General Gamelin har ikke tid til å føre krig med tyskerne», svarer Lord Gort grettent, «fordi han hele dagen slåss med sin generalstabssjef. Georges slik at ingen av dem får tid til noe annet».

Sammen med dem i vognen sitter kaptein Gordon, den britiske øverstkommanderendes adjutant. Han hadde gledet seg til denne reise til Paris, men hittil hadde han hatt liten fornøyelse av den. Ikke før var de kommet frem og hadde installert seg på Hotel Crillon ved Place de la Concorde, så var de dradd avsted til dette bedrøvelige Vincennes, hvor han hadde måttet sitte i et trist venteværelse under generalenes samtale. Men nå kunde han vel vente seg en hyggelig aften iallfall! Sir Eric Phipps tar avskjed fra de to offiserer, som spiser aftens sammen på hotellet. Og så sier den øverstkommanderende: «Gordon, nå går vi ut litt».

Kaptein Gordon er begeistret. «Paris, Paris, oh Paris des femmes!» synger han i tankene (Paris, Paris, kvinnenes Paris). — «Hvor skal vi gå, herr general?»

«Vi skal ikke gå, vi skal løpe!» svarer Lord Gort, og adjutanten blir grepet av skrekk: generalen vil da vel ikke foreta en av sine aftenlige «sunnhetsspaserer», som han er kjent for i hele det britiske Empire?! Men faktisk — Lord Gort foretar også her i Paris sin sunnhetsspaserer, som mere har karakteren av luntetrav med armene fast presset til krop-

Ved frokosten. Tilvenstre Paul Reynaud, lengst tilhøyre den britiske sendemann i Paris, Sir Eric Phipps. Sir Eric arbeidet lenge for å bringe Reynaud til makten i Frankrike. Etter hva en senere fikk vite var det også truffet vidtgående finansielle avtaler for de to land mellom Reynaud og Churchill.

pen og hodet strukket fremover. Slik raste han morgen og aften gjennom de skitne gater i Arras fuget av en pesende adjutant og slik raser han også avsted langs Rue de Rivoli, omkring østsiden av Louvre, så videre langs Seinekanalen — og stadig videre. Fem ganger løper han denne betydelige strekning med adjutanten pesende bak seg — — Langdistanseløp gjennom mørklagte gater — — Kaptein Gordon nynner ikke mere «Paris, Paris, oh Paris des femmes —» Han kommer helt utpumpet tilbake til Hotell Crillon. — «Gå tilsens straks De også, Gordon», sier generalen, «og la meg få bilen klokken fire imorgen tidlig!»

Kaptein Gordon bestiller seg whisky på værelset. Mens han nå svelger den i passende mengder, ser han i tankene Lord Gort for seg. Han har ikke bestilt whisky på værelset — nei, han ligger nok i sengen sin og hviler seg ut til den kommende dag.

Sir Eric Phipps, Hans majestet kongen av Storbritannias og Nederlands sendemann i Paris, har ikke glemt at det må gjøres noe både med herr Daladier og med general Gamelin fordi en

ikke kan få noen av dem til å drive en energisk krigføring. Det er på høye tid at Paul Reynaud kommer til roret i Paris. Han har i årevis vært nær knyttet til krigspartiet i England og er også svært intim med Churchill. Sir Eric Phipps vet at ministerpresident Daladier og hans finansminister Reynaud er som hund og katt. Han har med stor tilfredshet hørt at en felles veninne ved begynnelsen av krigen inviterte begge to til sitt gods for å forsøke å forsone dem, men at det ikke var mulig å få dem til å veksle et eneste ord med hverandre under oppholdet. Reynaud holder Daladier for å være udyktigheten selv, det vet Sir Eric Phipps, og han har samme mening også om Gamelin, så hvis Daladier blir felt av Reynaud vil også Gamelins dager være talte. Men sendemannen er også klar over at han her i Paris intet annet har å gjøre enn å rette seg etter de anvisninger han får fra sin regjering og derfor trer denne alltid reserverte og korrekte mann aldri selv frem på scenen. De usynlige tråder i den intrige som nå spilles løper imidlertid sammen i hans hånd. Han snakker lenge med en smart ung engelskmann ved navn Arthur William Pearls, om hvem ingen vet hva han egentlig har i Paris å gjøre. Imidlertid må det være noe viktig siden den unge mann ikke blir uleilighet med noen militærinnkallelse. Etter at samtalen er slutt begir Arthur William Pearl seg, etter først å ha hatt en telefonsamtale, til Palais Bourbon-plassen.

«Hallo, Pearls», sier komtesse de Portes smilende da engelskmannen nøyaktig på minuttet slik han hadde anmeldt seg på forhånd trer inn hos henne. Så kryper den ekstravagante unge dame sammen på divanen, mens hennes besøkende setter seg godt tilrette i en stor klubbstol rett overfor. Boligen hvor finansminister Reynaud nå bor sammen med sin elskerinne etter å ha forlatt sin hustru, er meget elegant innrettet. Den ligger ved

Ministerpresident Reynauds elskerinne, komtesse de Portes. Hun blandet seg under hele krigen inn i fransk politikk og spandt mange intriger.

Oberst Konrad Sundlo:

TO VERDENER

Den gudene vil ødelegge berøver de først forstanden

For en tid siden stod det i et amerikansk blad («Time»?) en omtale av NATO's militære øverstkommanderende general Lauris Norstad. En overmåte dyktig og bra kar stod det. En mann som tok sin stilling alvorlig og derfor holdt seg i fin legemlig kondisjon for alltid å kunne være klar til innsats. Men han var dessverre unnselig. Han var så unnselig at da han hadde slått seg ned i Paris kviet han seg for å gå hovedinngangen til sitt stabskvart. Han gikk alltid en side-dør helt til hans offiserer gjorde ham oppmerksom på at dette ikke gikk an. Han måtte gå hovedinngangen og vise seg for folk. —

Hvorledes er så soldatmoralen i U.S.A. med den unnselige øverstkommanderende?

Herom forteller Peter Kleist i sin bok «Chruschtschow 50 km vor Hamburg»:

«Fra den amerikanske armé får vi i den siste tid rystende beretninger om dens moralske forfatning. Marinens årsberetning for 1958 regner opp 48 000 krigsrettsdommer mot marinens personell og i siste halvår 1957 satt 20 000 marinefolk i fengsel». «Nesten hver tredje amerikaner som kom i Nord-Koreansk fangenskap har på en eller annen måte gjort seg skyldig i samarbeide med fienden».

Og Hanson W. Baldwin, militær medarbeider i New York Times skrev 8. august 1959 i «Saturday Evening Post»:

Natos unnselige øverstkommanderende, general Lauris Norstad.

«Firti prosent av den amerikanske ungdom er åndelig, legemlig eller moralsk udeelig til enhver slags militærtjeneste».

Går man fra U.S.A. over til Sovjet-Samveldet ser man et helt annet bilde, for der finnes der hverken unnselige marsjaller eller politikere. En unnselig Lenin, Stalin, Krustsjov, Mikojan? Tanken er latterlig.

«Som herren er så følger ham hans svende». — Og derfor er heller ikke Sovjet-folket noen unnselig og beskjeden nasjon. For de vet at de bare har seg selv å takke for at de nå har fått plass ved bordet hvor de breier seg som ingen annen. Dengang, for firti år siden, da fine folk satt i et palass i Paris og bestemte hvordan Russland skulle deles, klinket de fillete, ofte barbente rødegardister sine rustne bajonetter fast på rifleløpene og jagde tysk- (Forts. side 7)

I Sovjet finnes det hverken unnselige marsjaller eller politikere —

Eisenhowers uautoriserte telegram til Stalin

Da Berlin, Prag og Wien sammen med Øst- og Sentraleuropa ble utlevert til de røde

Fra venstre Lord Alanbrooke, Eisenhower og Sir Winston Churchill

Så å si hver eneste dag nå blir den vestlige verden presentert regningen for det forræderi mot Europa som ble begått da de vestlige partidemokratier slo seg sammen om å knuse Tyskland og derved banet veien for den røde verdensmakt. En kan være fristet til å si at det er lønn som fortjent og et passende svar på alt det vrøvl som disse selvgode og tåpelige partidemokrater har øst ut over ulykkelige folk prisgitt den moderne høyt oppdrevne opinionsdannelse. Men enkelte er det dog i de store fordummede masser som forstår hvorledes det har vært svindel og hvorledes en hel verden er blitt bedratt. Og noen få er det også som våger å si fra i den velsignede demokratiske verden, hvor det er farligere å si sin mening selv om historiske spørsmål enn i noen diktaturstat. For flykninger derfra kan alltid finne seg et fristed i gjestfrie partidemokratier, mens døren er stengt alle steder for partidemokratenes ofre. En av de modige i USA er Father Ginder, som i «Our Sunday Visitor» skriver modige og dynamiske betraktninger med utgangspunkt i ubestridelige kjennsgjæringer. Her er en av dem:

Forrige uke mintes jeg i denne spalten den tragiske beslutning som ble fattet i 1945 om å holde den fri verdens arméer tilbake, så de røde kunne bli de første til å besette Berlin, Praha og Wien. Det var general Eisenhower som fullbyrdet denne ordre.

Lord Clement Attlee kaster mer lys over denne ulykksalige manøveren i en omfattende anmeldelse av Lord Alanbrookes nylig utgitte erindringer. I 1945 var Alanbrooke Storbritannias stabs-sjef og Attlee var medlem av krigskabinetet, og etterfulgte senere Churchill som statsminister. De var begge kjente menn.

I London Observer summerer Attlee opp Alanbrookes anklager mot Ike:

«Anklagene kulminerer med beskyldningen om at han istedenfor å la Monty, hvis brohode på den andre siden av Rhinen var 35 eng. mil langt og 25 dypt og som hadde 20 divisjoner og 150 tanks, sope over Hannoversletten til Elben og Berlin, sendte Eisenhower et uautorisert telegram til Stalin om at hans hensikt var, etter å ha omringet Ruhr, å konsentrere seg om den sentrale del av Tyskland, så den øvre del av Elben, og der avvente russernes ankomst.

Lord Clement Attlee, som er enig i Alanbrookes kritikk over Eisenhower

hilsen hylder de røde tropper som marsjerer forbi på sin vei for å brenne ned flere katolske kirker, skyte flere prester og voldta flere nonner etc. Det var på sosialistenes billett han ble valgt til å lede den britiske regjering.

Ikke desto mindre innrømmer han at «kjennsgjærningene er slik som Alanbrooke gir dem» — det vil si at før Eisenhower kunne foreta seg noe måtte han gjøre alt klart med Stalin ved et «uautorisert telegram» (riktig et gåtefullt adjektiv) «og etter mitt syn» fortsetter Attlee, «hadde Monty rett og Ike urett».

Attlee sier imidlertid at «Eisenhowers avslag på å fortsette videre til Berlin, foruten å være et resultat av dårlig strategi også må tilskrives amerikanske illusjoner angående Russlands hensikter. Disse delte også Eisenhower, selv om det ikke var ham som var opphavet til dem. Amerikanerne var i sannhet naive utenlands. Det er tragikomisk, når man betrakter deres nåværende holdning til det kommunistiske onde, å tenke på hvor meget de bidro til dets utbredelse vestover».

Da de røde barbarer veltet frem på sin ville ferd innover Sentral-Europa mens de voldtok og plyndret alt og alle de kom over på sin vei, forsøkte polakkene, ungarerne, tsjekkerne, slaverne og andre «befridde» folk, først å forsvare seg selv. Men da de forstod at den røde bulldoser ikke kunne stanses, trakk de seg langt nok tilbake til å falle i hendene på de amerikanske troppene, for de trodde at de da ville være trygge.

Men hvor de tok feil! — General Eisenhower hadde allerede bestemt seg for på egen hånd å sende i det minste de russiske flyktingene tilbake til Stalin til slaveri eller død — en beslutning som siden ble utvidet og undertegnet på vegne av De forente stater av general John R. Deane ved Yalta 11te februar 1945. Nu ble våre menn pålagt å samle opp og sende tilbake til Russland enhver som hadde flyktet fra dette ulykkelige landet eller på annen måte hadde gjort seg til persona non grata hos Stalin siden 1939.

Fra først av hersket det tvil om hvorvidt det skulle brukes makt. Våre politikere samtykket i at det skulle det. Så ble disse stakkars flyktingene, som hylte og ville skjære pulsårene over på seg, samlet i godsvogner av våre menn med bajonetter for å sendes tilbake til Russland. Det er umulig å si hvor mange som ble sendt tilbake på grunn av denne beslutningen, men tallet må løpe opp i

(Forts. side 8)

O. K.:

Hambro og Høyre har hovedansvaret

Quislings og Hambros utenrikspolitiske linje kontra Nygaardsvolds linjeløshet i 1940

Sommeren 1939 var endel norske lærere på et lærerstevne i Frankrike. Det ble da av franskmennene nokså åpent sagt, at neste gang det ble krig med Tyskland, skulle ikke Norden slippe undav. Da skulle også den få være med.

De dokumenter som er offentliggjort siden 1945 viser også tydelig at det var franskmennene som i første rekke ivret for å få opprettet en «første front» i Skandinavia.

Maseng forteller i sin bok: «1905 og 1940» side 212 at den franske minister Daladiér den 5. februar 1940 sendte et håndbrev til den svenske kongen «hvor meddeltes at Frankrike var klar til å sende over Narvik 50 000 mann. Det var et ledd i en almen angrepsplan mot Sovjet, som skulle settes inn, dels gjennom Finnland, dels mot Kaukasus».

Av T. K. Derrys bok om felttoget i Norge i 1940 går det også klart frem at både franskmennene og engelskmennene hadde alvorlige og virkelige planer om en ny måte å ramme tyskerne på, nemlig gjennom Norden. — Strategene mente det måtte være langt lettere å knuse Tyskland fra Norden enn å gå den tradisjonelle vei over Siegfriedlinjen. Den veien hadde fra før av vist seg svært tung å gå. Vanskelig heten med å ramme Tyskland nordenfra var mest av politisk, mindre av militær art, mente den allierte krigsledelsen!

En måtte derfor skaffe seg et påskudd til å få tropper i land i Norden. Og dette påskuddet gav Finnlandskrig.

Men Sverige godtok ikke dette påskuddet. Og man kan godt gi Sverige i første omgang æren for at ikke den

Daladier sendte et håndbrev til den svenske konge

«første front» i full styrke ble opprettet mot Tyskland her i Norden.

Men hva var så resultatet blitt, hvis franskmennenes planer hadde lykkedes?

De allierte trodde at da vilde Tyskland ha blitt knust allerede i 1940. Og man har vel lov til å si at det var den alminnelige mening også blandt de norske politikere. Og er det, kanskje den dag i dag. Det fremgår iallfall av den diskusjon som etter 20-års-jubileet har vært ført i Oslo-avisene.

Man bebreider regjeringen at den ikke mobiliserte ordentlig, at det ikke ble kjempet o.s.v. En viss høyregruppe har prøvd seg med å gi arbeiderregjeringen den fulle og hele skyld for 9. april.

Men det var ikke krigsinn-satsen det i første rekke var noe i veien med. Det var politikken. Og politikken ble ført, ikke av regjeringen, men av Hambro.

*

Hambro og høyre med ham var enige med England i at

Forts. side 7

Hambro dirigerer reisetrafikken på Hamar jernbanestasjon

Slutten på demokratiet i Tyrkia?

(Forts. fra side 1)

I disse dagene, 30. mai — 7. juni, som faller sammen med den store islamske fest Kurban-Bairam, går det en ufattelig jubel over hele Tyrkia. De før så undertrykte og alvorlige tyrkere, danser på gatene og er fullstendig ville av glede. Og hvor som helst en soldat viser seg, blir han løftet opp på skuldrene og båret omkring med jubel. Om og om igjen roper massene: «Leve studentene! Lenge leve general Cemal Gursel! Det fjollte demokratiet er slutt!» Revolusjonen i Tyrkia som ble utløst ved de beslutsomme studenterdemonstrasjonene og gjennomført ved en godt planlagt aksjon av arméens generaler, er blitt til en befrielsens folkfest. Det demokratiske parti hadde i kraft av sitt parlamentsflertall, umyndiggjort folket og i forfatningens navn, mistenkeliggjort enhver frihetsbevegelse og kastet sine motstandere i fengsel. Men med ett slag ble dette parlamentariske demokratiet nu blåst vekk og isteden dukket det overalt frem underofficerspatruljer som arresterte de korruperte parlamentarikerne i det engang allmektige demokratiske parti. Disse sitter nu internert på den lille øya Yassi i Marmarahavet og regner ivrig. De vet nemlig nu at de vil bli stilt for en upartisk rett — og ikke lenger for sin egen korruperte, for å forklare hvordan de er kommet i besiddelse av sine store formuer.

En gammel historie

Roten til dagens konflikt i Tyrkia ligger langt tilbake i historien. Da alle jøder som nektet å la seg døpe til katolikker, ble utvist og fordrevet fra Spania i 1492, kom store mengder av dem til Tyrkia, hvor de som flyktninger ble godt mottatt av muhammedanerne. Fra denne kretsen av spanske jøder, som ennå den dag idag taler et slags gammelmodig spansk, det såkalte «ladina», oppstod den falske Messias Sabatai Zwi (født 1626 i Ismir i Lilleasia). Han lovet jødene å skaffe dem Palestina tilbake, og mengder av jøder fra Polen, Italia, ja sogar fra Holland strømmet til Det Osmanniske Riket, for å delta i denne aller første sionistbevegelse. I året 1663 kom han til Jerusalem og stadig strømmte nye skarer av jøder til. Da de var kommet til Det Osmanniske Riket, erklærte disse første sionistene at de i den islamske og kristne befolkning i det dengang helt arabiske Palestina, ikke kunne se annet enn «amalekitter» og «kananitter» som ifølge Skriften måtte utryddes. Men da de

skulle til å ta fatt på sitt «skriftmessige» verk, begynte de osmanniske myndighetene å føle seg ille berørt. Kadien av Jerusalem påla Sabatai å begi seg til Istanbul og der stå til ansvar overfor Det Osmanniske rikets øverste myndigheter. Den dyktige storvesir Ahmad Koptily gav befaling om at forrederiet skulle slås ettertrykkelig ned. Overalt hvor jødene skrøt av at de skulle ha tilbake Palestina og drepe alle ikke-jødene der, lot den tyrkiske pasja dem offentlig tildele 25 piskeslag på baken og førte dem deretter gjennom byene med et bilde av et eselhode på brystet. Sabatai Zwi ble med skip ført til Istanbul hvor bykommandanten selv tildelte ham en serie ørefiker fordi han hadde stelt til ufred i Det Tyrkiske Riket og utgitt seg selv for å være et gudemenneske. Deretter ble han ført til Stor-Vesir Mustafa Pascha. Denne godhjertede, gamle herren gav ham bare et lettere fengsel i dardanelerslottet Yedi Kulé (De syv tårn). Men tilstrømmningen av jøder som ville besøke og ære sin messias fortsatte stadig, og for å bli kvitt ham fra hovedstadens nærhet, sendte de tyrkiske myndigheter ham til Adrianopol. Ingen gjorde ham noe ondt der, men livlegen til Sultanen, jøden Didon gjorde det klart for ham at de lettere kunne få hånd om det Osmanniske Riket hvis han lot som han gikk over til Islam. Den unge sultanen gjennomskuet ikke Sabatai Zwis list da han kastet sitt jødiske hodeplagg for hans føtter og hyklerisk bekjente seg til Islam. Han gav ham en Turban, og en rang ved hoffet og navnet Mehmet Effendi. En stor mengde av hans tilhengere gikk nu over til muhammedanismen. Og disse bosatte seg hovedsaklig i Saloniki. Deres opptreden her ble til stor ergrelse for de ekte muhammedanerne og Sabatai Zwi ble tilsist utvist til Albanien. Men hans tilhengere ble fortsatt i Saloniki. Det tyrkiske folk kalte dem «dønme» «de uekte» fordi de bare hadde latt som de gikk over til Islam. I 1677 døde Sabatai Zwi, men sekten fortsatte å bestå. — Hovedmassen av hans tilhengere ble i Saloniki og fikk der i det 19. århundre forbindelse med det åndsbeslektede frimureriet i Europa. De grunnla frimurerloger i Saloniki, hvor de også fikk med noen unge tyrkiske officerer. Med deres hjelp fikk de sommeren 1908 igang «den ungtyrkiske revolusjon», som brakte full likestilling mellom jødene og muhammedanerne og som førte til sultan Abdul Hamid II's fall i

1909. Det lyktes den ungtyrkiske ledelse, hvor dønnen David Pascha hadde avgjørende innflytelse å trekke Tyrkia inn i den tapte balkankrigen i 1912 og den like så tapte første verdenskrig 1914—18. Men de hadde «forfatningen» og sin parlamentarisme som de på landets bekostning kunne gjøre seg fete embeder av.

Innenfor det ungtyrkiske parti var det to retninger. Dønmene og deres frimurer-tilhengere som levde høyt på korrupsjonen og de ungtyrkiske officerene som drømte romantiske drømmer om det gamle riket og ville befri de tyrkiske folkeslag fra Krim til Turkestan fra Russland. Ved disse forsøk lot Enver Pascha den beste tyrkiske feltdivisjonen gå til grunne og fryse ihjel under vinteroffensiven i Kaukasus. Begge gruppene ble seg selv tro da Det Osmanniske Riket gikk under ved eksperimentene. Ententen besatte hovedstaden Istanbul, armenerne det østlige Lilleasia, grekerne Middelhavskysten fra Lilleasia. De demokratiske parlamentarikerne lekte Parlament og vedtok grunnlover (deres hovedformål) i et rike som nesten var forsvunnet. Enver og hans kamerater drømte atter gammeltyrkiske drømmer under epletrærne. Tilsist falt Enver i kamp mot den røde armé på halvøya Mangysjak i det Kaspiske Hav. Da samlet general Mustafa Kemal atter det fra alle kanter truede folk, og utropte en nasjonalforsamling i Erzerum uten å spørre parlamentarikerne til råds. Han jaget franskmennene ut av Aintab, mens hans underfører Karabekir ødela den på tyrkisk jord opprettede armenerstater. De jaget grekerne ut av Lilleasia og besatte, mot Englands vilje, Istanbul. Kemal, som ved å redde det tyrkiske folket hadde gjort seg fortjent til navnet «Atatyrk» (tyrkernes far) skapte der hvor Det Osmanniske Riket hadde overlevd seg selv, den moderne tyrkiske republikk.

Fra heltestat til «Yokistan»

Da den israelske stat i 1948 ble opprettet i det arabiske Palestina, ville sionistene sette den tradisjonelle islamske ledernasjon Tyrkia ut av spillet og gjøre det til en brikke for seg. Fordi Tyrkia følte seg truet av Sovjet-samveldet, forlangte de kontrollerende sionistkretser i USA at Tyrkia måtte bli «et ekte demokrati». Store summer ble pumpet inn i landet over amerikanske logekretser foran valgkampen i 1950, for å fordumme bøndene så de ville velge det av dønmene

restaurerte og av frimurerne ledete Demokratiske Parti. Med lignende midler lyktes det siden partiet ved valgene i 54 og 57 å oppnå to tredjedels flertall. Det kunne nå gjøre hva det ville. Stadig ble det tatt opp nye lån i USA. Men pengene ble anvendt til Israels fordel. Paralelt med favoriseringen av Israel, som stadig utførte sine varer til Tyrkia og derfra fikk smuglet dem inn til Irak og på denne måten fikk brutt den arabiske ligas boikott, gikk en total korrupsjon. I enhver nyopprettet fabrikk måtte demokratiske deputerte sitte i representantskapet. Ingen inn- eller utførselshandel var mere mulig uten å gi de demokratiske deputerte en bestikkelse. Det ble spart på skolevesenet og hæren for å kunne stikke penger i de deputerte som snart ble så uforskammede at de forlangte alderspensjon på statsens bekostning(!) På grunn av at de små inkomster av hard valuta ble reservert til betaling for Israels ofte ringe uteløst, kunne intet mere innføres. Til nyttår 1960 fantes det i Tyrkia ingen kaffe eller te mer. Den som spurte etter innførselsvarer i forretningene, fikk det stadige svar: «Yok» (Det finnes ikke). Så tyrkerne i bitterhet begynte å kalle sitt eget land for «Yokistan». For å trampe ned enhver opposisjon i folket, begynte den herskende klikken rundt statsminister Menderes, som selv var dønmene, å sensurere avisene.

I vintermånedene januar, februar og mars 1960 hadde studentene ved de to største universitetene i Istanbul og Ankara sittet sammen på sine uoppvarmete rum eller truffet hverandre i de gamle moskeene og talt sammen om hvordan Menderes «sjikanøse demokrati» hadde ruinert og utarmet fedrelandet. Da den gamle redaktør Emin Yalman ble innesperret, gikk de ut på gatene, nettopp som Natos utenriksministre var i Istanbul og skrek: «Yalman! Frihet! Vekk med det korruperte demokratiet!» — Men Menderes og hans innenriksminister lot politiet angripe disse fedrelandsbegeistrede ungdommer med gummikøller, og hundrevis ble puttet i fengsel på grunn av «forfatningsfiendtlighet». Selv rektoren ved Istanbuls universitet den store jurist Prof. Omar Saddik Sami, som stilte seg beskyttende foran de mishandlede studentene ble slått ned av politiet. Da kunne ikke kadettene ved krigsskolen i Ankara (1500 mann) se på det lenger, men gikk ut på gatene og demonstrerte mot korrupsjonsdemokratiets djævelske metoder. Da befalte Menderes og statspresident Celal Bayar at det

skulle skytes på ungdommen. Men de fikk aldri fullført denne tanken, for de hørte om stadig stigende uro i hæren. Så slo generalene til og arméen besatte regjeringskontorene og satte de ledende menn i Det demokratiske Parti og deres medhjelpere fast. — «Forfatningen» ble straks avskaffet og en kommisjon med Prof. Omar Siddik Sami i spissen, ble inn satt til å fremlegge forslag om en ny forfatning. General Gursel er nu provisorisk overhode for den tyrkiske stat og vil gjennomføre nye valg. Senere vil alle demokratiske makthavere bli stilt for retten. Men det er lite sannsynlig at den gamle, ærerike general Gursel som allerede utmerket seg i første verdenskrig under general Atatyrk, vil tåle noen hevnakt. Et betegnende trekk ved ham er at han kort etter makt- overtagelsen dro til et fengsel hvor studentene som ble slått ned av Menderes' polit, lå i sine smerter og lot dem overføre til militærhospitalet til behandling der. Han forkynte dem friheten og hilste dem med disse ordene: «Fedrelandet takker dere, tapre gutter. Jeg skal sørge for at denne takknemlighet aldri vil bli glemt».

Det tyrkiske folk er glad for at deres skjebne atter ligger i en gammel, trofast soldats hender. Tyrkiets prestige har steget sterkt ved befrielsen og det er betegnende for den nye tilstand at dyktige ingeniører og leger nu vender tilbake fra utlandet for å tilby det nye Tyrkia sin tjeneste. Fordi frihet og rettferdighet nu hersker der, den som ellers i verden, også i den såkalte «frie verden», er blitt mangelvare.

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takstiger av
jern, malertrapper og heis-
bare loftstrapper.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

TO VERDENER

(Forts. fra s. 4)

ere, engelskmenn, franskmenn, amerikanere og japanere vekk fra russisk jord. Så strøk de all gjeld til utenlandske makter og solgte sitt korn til utlandet mens millioner av deres egne landsmenn sultet ihjel. Det gjaldt om å skaffe kontanter til oppbygging av den militærmakt som idag dominerer verden og som er den absolutte betingelse for at Sovjet kunne og kan bestå.

Sovjetmenneskene vet at det er deres store oppgave å knuse U.S.A. og andre kapitalister. De har gjennom firte år hørt at først ved å gjøre dette kan de selv få det bra. Naturligvis vil de helst nå målet uten krig og for øyeblikket ordner jo alt seg så storartet for Sovjet: Fremgang på alle fronter. Men russerne har ikke noe imot en krig heller hvis så skal være. De er ikke noe degenert, feigt folk, heller ikke rike. De vandt krigen, sier tyskerne, fordi de var så uendelig fattige, derfor nøysomme, og hårdføre. Et barskt folk med sentimentale folksanger og ledet av førere som vet hva krig er, og ikke frykter den.

Tenk f.eks. på marsjall Budjanny, en mann som er så fjern fra amerikanske generaler som vel mulig. Rødegardisten i helfigur, nasjonalhelten om hvem der for lengst er spunnet legender. Da revolusjonen begynte var han hestegjeter i Syd-Sibir og kunne hverken lese eller skrive. Men han kunne slåss

og legenden forteller at han alltid kastet trøya og trakk av seg skjorta før han gikk igang. Ved en anledning red en fiendtilg offiser frem og utfordret ham til tvekamp og behøvde ikke vente lenge. Budjanny rev av seg skjorta, jog sporen i hesten, galopperte frem og — Svupp! — hugg han hodet av den ubetenksomme utfordrer.

Der har dere Sovjet. En barsk nasjon med offensive mål og offensive førere som ikke grubler, men hugger. At utenrikspolitikken er offensiv er bl. a. u-båt byggingen et bevis på. Sovjet-Unionen har alt den trenger, den kan ikke sultes ut ved blokade av dens kyster. Russerne er heller ikke noen sjøfartsnasjon, men Moskvaherrene har allikevel bygd opp verdens sterkeste ubåtflåte på antagelig ca. 500 store, havgående fartøyer som idag dukker opp ved alle kyster. Den forferdelige Hitler hadde ved begynnelsen av 2. verdenskrig 60 — seksti — u-båter og derav kunne bare 15 brukes i Atlanteren. De andre var for små. Allikevel greidde han nesten å kverke Englands oversjøiske handel, men hva vil ikke de 500 og langt mere effektive Sovjet-ubåter kunne greie? Det er det som er spørsmålet idag. — Et spørsmål som er blitt aktuelt ved vestmaktens ufattelige misforståelse av situasjonen ved i en rekke år etter 1945 å avruste uaktet de måtte se at Sovjet gjorde akkurat det motsatte.

«Den guderne vil ødelegge berøver de først forstanden».

KONRAD SUNDLO.

VA BANQUE

(Forts. fra side 2).

verden har da aldri sett, at et lands «currency» har vært hausse't opp over verdien av sitt gullinnhold». Svaret ble meget unådig opptatt. Jeg tidde senere. En underordnet skal helst opptre som var han bare en robot?

Vil en lignende devaluering skje engang til? Det er ikke det som der er spørsmål om. Men kan det skje? Ja, jeg tør spørre: Kan vi unngå det? Tør Norges Bank svare, ja, tør noen i det hele tatt svare? Byr tryggheten i verden idag betryggende trygghet? Hvorfor bevilger vi idag omkring 1 milliard kroner i året til forsvar?

Hvis helsa holder skal jeg forsøke å begrunne min frykt nærmere.

*

Idag kan en bare skissere det tap, som Norges Bank kan få, hvis en lignende devaluering skulle overgå dens valutabeholdning. 40 prosents devaluering vil bety et

tap på ca. 721,9 mill. kroner på postene kontotilgodehavender i utlandet og utenlandske tilgodehavender, mens gullbeholdningen vil vise en stigning til 227,8 mill. devaluerte kroner, altså en nominell fortjeneste — ikke reell — på 91,1 mill. kroner. Dette er sikkert mer en nok til at Norges Bank kommer i den samme uholdbare stilling, som før staten overtok den tyske okkupasjonskontoen.

Nu er det vel sansynlig at den norske krone ikke vil overleve et nytt devalueringstragsug, men må følge med i et slikt skred, men det vil i alle fall ha den fordel, at Norges Bank beholder sin solvens.

Ved en mulig ny devaluering-krise vil en valutareserve på 1,770,2 mill. kroner stige til 2,950 millioner kroner. Det betyr en verdistigning på 1,180 millioner, regnet i devaluerte kroner. Det vil na-

HAMBRO OG HØYRE — —

(Forts. fra s. 5).

«nazismen» i Tyskland burde knuses selv om det skulde koste det norske folk nok så meget. Mentalt sett var Norge ikke nøytralt.

Og her var Høyre langt mer mentalt unøytralt enn Arbeiderpartiet.

Da det ble klart at engelskmennene ønsket å bruke norsk jord som angrepsbasis mot Tyskland, så var Høyre stort sett enig i at det var Norges plikt å yde England denne tjeneste.

Og Arbeiderregjeringen våget heller ikke å ta ansvaret for å motsette seg Englands ønske. Der ligger årsaken til hele forvirringen omkring 9. april. Hadde man mobilisert for tidlig, så hadde Norge kommet i krig med England. Årsaken til alt rotet 9. april 1940, var at den engelske plan mislyktes.

Derry skriver hvordan den engelske plan egentlig var. Først skulle engelskmennene lage et forspill, nemlig mineleggingen 8. mai.

Så skulle tyskerne svare med et angrep på Norge, men på grunn av tyskernes svake flåte, så skulle de ikke klare mer enn å sette i land tropper i Syd-Norge. Og så skulle engelskmennene komme som de reddende engler. Til gjennomføringen av denne «redningsaksjon» var der de første dager av april gitt ordre for i alt 3 engelske brigader med endel spesialvåpen. Forsterkninger skulle følge etter behov. Narvik skulle bygges ut med 18 000 mann franske tropper. Derry forteller alt sammen, hele intrigen klart og tydelig.

Og dette stemmer også med rykter som gikk i Oslo 10. april. Et medlem av den norske regjering skal ta ståt i Tostrupkjelleren 8. april med klokken i hånden og uttalt: «Hvor f — — blir det av engelskmennene?»

*

Fra meget sikre tyske kilder ble det den 10. april for-

turligvis si, at stigningen bare er nominell.

I dette tilfelle er det også en fordel å ta med i betraktning at der har gått omkring 30 år siden Amerika stipulerte sin gullpris. I løpet av disse 30 år har der foregått inflasjon omtrent i alle land.

Gull er snart det eneste en kan kjøpe til underpris. Der er forhåpentlig ennu tid til å foreta den nødvendige sikring.

Gullet har riktignok abdisert fra sin gullstandardtrone, men dets dominerende plass som verdimåler er urokket.

Her i Norge har der vært spilt Va Banque med forsvar og nøytralitet.

Skal det også spilles Va Banque med Norges Bank?

ANDERS MELTEIG.

talt at den engelske hjemmeflåte var på vei mot Norge, men måtte snu fordi den ble møtt av tyske «Stukas». Det stemmer også med ryktene som skapte panikk i Oslo den 10. april.

Den stille mobilisering var selvfølgelig et ledd i denne intrige.

Man måtte ikke mobilisere for engelskmennene og franskmennene var vel iland.

*

I 1940 var det to ledende personligheter. Den ene var Hambro, den annen var Quisling. Hambro ønsket at engelskmennene skulle klare å opprette fronten i Norge. At konsekvensene ikke ville bli et knust Tyskland, men at Norge hadde fått Polens skjebne, får vi håpe at han ikke forstod.

Quisling ville nøytralitet. Først ville han ha forbund med Sverige. Og da det var forsømt, ville han at Norge skulle ta konsekvensene av regjeringens politikk og gå med på en midlertidig tysk okkupasjon. Hverken Hambro eller Quisling hadde regjeringmakten. Og han som hadde regjeringmakten, nemlig Nygårdsvold, hadde ingen linje i det hele tatt. Hambro drev ham frem fra skanse til skanse. Koht forteller at Hambro hadde et ekstratog stående ferdig på Østbanestasjonen den 9. april. Og Hambro gav ordre til både Kongen, Stortinget og regjeringen om at de måtte komme seg avgårde. Han visste tiden, nemlig kl. 7. Han visste bestemmelsesstedet, nemlig Hamar. Koht mente at regjeringen burde være i Oslo. Men Hambro mente noe annet. Og da var det bare å komme seg avgårde.

På Hamar gav Hambro igjen sin ordre. Et ekstratog stod igjen klar på stasjonen, med bestemmelsessted Elverum. Om fem minutter gikk toget, det var Hambros ordre, og Koht var så uforberedt at han rakk ikke å komme med.

Hambro fikk istand komedien med den meget omstridte Elverumsfullmakt, som ingen fullmakt var. Og Koht sier: «at utan førerskapen til president Hambro er det uvisst om det hadde vori mogleg å samle Stortinget til dei sterke vedtaka som vart gjort». Det er ingen tvil om at Hambro skal ha æren for at det ble kamphandlinger i Norge 1940. Han bør nyte æren nu, for senere kommer ansvaret.

Koht sier: «Difor var det naturlig at han — høgreføreren — var den som slo fast at arbeiderregjeringa under Nygårdsvold måtte bli stående i brodden for den nasjonale fridomsstriden». Det var også Hambro som foreslo æresgasje til Nygårdsvold

straks Stortinget kom sammen 1945, og dermed hindret riksrett. Høyreføreren tok ansvaret og skylden og la an på menige medlemmer av et politisk parti han ikke likte, nemlig N. S. Dermed gav Hambro opplegget til forfølgelsene av 100 000 norske kvinner og menn. At Arbeiderpartiet tok mot ansvarsfriheten som Hambro skaffet det er selvsagt.

Ved å frata så mange mennesker stemmeretten fikk Arbeiderpartiet flertallet her i landet, og har siden beholdt det.

Hambro var også en av de drivende krefter for å få istand det såkalte «Fellesprogrammet».

Det er klart at når det er slik at Hambro og Nygårdsvold har vært sammen om å dekke hverandre, og legge skylden for hele okkupasjonen på NS, så kan ikke Norge bli noen rettsstat før det norske folk oppdager intrigen! Og når det ikke findes en eneste ledende personlighet som tør si fra, ser det i sannhet mørkt ut.

*

Hambros linje har ført til at det norske folk er medansvarlig for den situasjon Europa er øppe i idag. — Tyskland er delt i to, og kan ikke samles uten en ny krig. At en så ulykkelig skjebne for Tyskland skulle være noen lykke for Norge er vanskelig å forstå.

Til det kommer den ulykke for Norge som kampen mot Tyskland førte med seg. Og så kommer rettssviket mot 100 000 norske borgere.

Nei, noen lykke lå det ikke i Hambros politikk.

Var Quislings linje blitt fulgt i tide, så hadde vi hatt et nøytralitetsforbund med Sverige, og vi hadde gått klar hele krigen.

Var Quislings linje blitt fulgt om ikke før, så 9. april, så hadde vi idag vært kvitt Nato-alliansen med alle dens følger, og vi kunne ha stått sammen i et enig Norden. Tysklands deling kunne kanskje også vært hindret, og Norden kunne ha stått sammen med et samlet Tyskland i et Nordeuropeisk handelsforbund.

Hverken England, Amerika eller noen annen stat i verden behøvde da å være redd for bolsjevismen.

Quislings linje var den riktige linje for Norge. Hambros linje var ulykken. Quisling selv mente at rettferdigheten i verden er en naturlov, like virkelig som kausalitetsprinsippet. Og var det ikke slik, så kunne verden ikke bestå. Men er det slik, så vé de høyrepolitikere som laget intrigen 9. april og etterpå ga 100 000 uskyldige mennesker skylden.

O. K.

Bak kulissene

(Forts. fra s. 1).

den stille plass ved Palais Bourbon (som senere ble omdøpt til Place Philippe Pétain) rett overfor deputertkammeret. «Hva er det for slags nyheter De har?»

Nå, herr Pearls har virkelig nyheter for komtesen. Personlig anser han henne, som alle andre, for et «overspent, halvgalt kvinnfolk» — men nettopp derfor er hun brukbar til visse formål, og han instruerer henne nøyaktig om hva som må skje for at det endelig kan bli ryddet vei for Reynaud.

Det varer ikke lenge før en overalt i Pariserselskapet forteller de mest fatale historier om denne umulige ministerpresident Daladier. «Vet De hva Daladier har sagt?» spør komtesse de Portes den dame som sitter rett overfor henne: «Hvis jeg hadde visst at Polen ikke vilde holde stand, så vilde jeg aldri ha erklært krig!» Det er en nydelig politikk! Og så plukkes alle hans forutsetninger, som aldri har slått til fra hverandre: Det vilde i oktober 1939 komme til en krig på Balkan og for denne hadde han arméen Weygand klar — det vilde bli revolusjon i Tyskland — — Og så het det plutselig overalt at det var på høy tid at derne umulige mann forsvant. Komtesse de Portes er stadig på ferde i disse dager — —

Daladier har ikke tid til å besøke Parisersalongene, han holder seg skjult i sitt ministerium i Rue Domirique — men hans

venninne Marquise de Crussol hører naturligvis snart hva det hviskes overalt. Hun opplever at samtalen plutselig blir avbrutt når hun kommer inn i værelset, og såkalte gode veninner spør henne like ut om det er så at Daladier stadig drikker mere og mere og at han er helt apatisk. «Ja, og vet De hva Reynaud har sagt om Daladier?», spør de. «Daladier er Triplepaw!» Triplepaw er en figur i en moderne fransk komedie — en mann som aldri vet hva han vil, er mann som på sin egen bryllupsdag ikke kan bestemme seg for om han skal møte frem eller ikke.

Marquise de Crussol, denne charmante, blonde, unge dame, som har en like ulykkelig lidenskap for politiske og økonomiske teorier som for Edouard Daladier, blekner av raseri. Men så tar hun seg sammen og sier lett: «Akk, denne Reynaud! Daladier har gjennomskuet ham. Når Reynaud begynner å snakke, sier Daladier, så har han et så veltilfreds uttrykk at jeg må forestille meg ham forsynt med en påfuglhale for overhodet å holde det ut».

Disse ord blir allerede samme aften bragt til Reynaud, men han bryr seg ikke om det for han føler allerede at han er på marsj oppover og at Daladier, som han kaller Triplepaw, ugjenkallelig holder på å gå under, for det er han, Reynaud, som har engelskmennene bak seg.

(Neste gang: Daladiers fall).

Eisenhowers telegram — —

(Forts. fra side 5)

hundretusener. På grunn av dens brutalitet er denne hjerteskjærende episode offisielt kjent på Pentagon under den klassiske betegnelse «Operasjon Keelhaul».

På grunn av alt dette ble general Eisenhower innbudt til Moskva hvor generalissimus Stalin dekorerte ham med den diamantbesatte Sverovmedaljen.

Tre år senere leiet han Joseph Barnes til å hjelpe seg å føre sitt «korstog» i Europa. Barnes, som engang var utenriksredaktør i New York Herald-Tribune, ble senere stemplet som kommunist av Louis Budenz og Whittaker Chambers.

I 1952 ble general Eisenhower nominert som presidentkandidat for republikanerne og hadde bundet seg til å rense styret for kommunister og befri de slavebundne folkeslag. Men, ifølge London Times 16de okt. 1952:

«I går berettet en reporter at man ved generalens gamle stab i Nato var blitt bedt av ham om ikke å la seg forskrekke av noe som han måtte komme til å si eller gjøre under valgkampen. Han ville, sa han, ifølge denne rapporten, si og gjøre hva som helst for å bli nominert, og deretter ville han gjøre alt som

måtte være nødvendig for å bli valgt. Men med det samme han nådde det Hvite Hus, ville han igjen bli den mann de alltid hadde kjent».

Og på samme tid skrev Joseph Alsop at «Nu som generalen har latt Midt-Vesten bak seg, har han begynt å tale som en internasjonalt og etter at han først er blitt valgt har han begynt å glemme Mc Carthy og Jenner og modernisere det republikanske partiet».

Det er mange mennesker i dette land som lenge har fulgt denne utviklingen med stigende uro. De er ikke villige til å godskrive vår ulykksalige bløtaktighet overfor Russland annet enn en mislykket politikk. Men feiltagelser som dette som følger et bestemt mønster, opphører med å være feiltagelser. Isteden blir de beregnede ledd i en politikk hvis hensikt og sluttresultat er skjult for den menige tilskuer.

Man kan heller ikke beskyldte regjeringens kritikere for etterpåklokskap. Det aller første nummer av «Human Events», 2den februar 1944, siterte den erfarne og skarpsynete reporter William Henry Chamberlin som følger:

«Den diplomatiske duell (mellom Stalin og Churchill) var under utvikling allerede

DEMOKRATENES PRESIDENTKANDIDAT

Den 43 år gamle katolske senator John F. Kennedy er nominert som det demokratiske partis presidentkandidat ved høstens valg i USA. Og her har en nok gjort «det lykkelige valg» etter hva Dagbladet skriver. Bladet forteller at Norge ikke bare består av Gerdhardsener og Hambroer og fortsetter med å slå fast noe vi lenge har vært pinlig klar over: «Det eksisterer også et annet Amerika, som kanskje kommer til makten etter valgene i november». Men la oss gi ordet til den amerikanske «National Socialist Bulletin» for juli 1960, som skriver at Nixon er det minste av to onder. Om Kennedy skriver bladet at han har «skrevet bøker for ADL (Anti Defamation League) og hvis han blir valgt vil han åpne veien for en jøde som president ved valgene i 1964. Som De vil ha lagt merke til i de siste måneder har alle jødisk kontrollerte tidsskrifter og aviser og andre kommunikasjonsmidler gitt Kennedy full støtte». Her hjemme har han altså nå fått Dagbladets. Og naturligvis også forsiktigvis Aftenpostens.

HITLERS SØSTER DØD

I juni måned døde to kjente tyskere fra det tredje rikes tid, Hitlers søster Paula Wolf og Walter Funk, som var sjef for det tyske bankvesen.

VAKNER DET NASJONALE AMERIKA ?

I Alabama har det vært holdt et møte av «National States Rights Party» som akter å opptre som et tredje

da de to land (Russland og England) ble allierte mot Nazi-Tyskland. Stalin hadde vunnet første runde ganske klart og var nu ute i ringen igjen etter neste. Han har tvunget britene til å overføre sin hjelp til Jugoslavia fra monarkistgeneralen Mikhailovitch til kommunisten Marshal Broz (Tito). Stalin forsøker overfor Storbritannia og U.S.A. å trumfe igjennom en diktert München-avtale i det polske spørsmålet

Stalin avslår hånlige å forhandle med den polske eksilregjeringen som Storbritannia og U.S.A. har anerkjent som den lovlige. — Han har behandlet Polen som en vasallstat.

«Stalin spiller høyt spill .. A legge planer for vasallregimer i Polen, de baltiske land og på Balkan hører med til hans mindre planer. — Tyskland etter Hitlers fall vil bli skueplassen for en langt

parti ved valgene til høsten. Begge de to monopolpartier, republikanerne og demokratene har naturligvis gjort felles front mot den nye konkurrent. Det er for sent til at det kan bli noen valgdeltagelse i alle statene denne gang, men man vil iallfall delta i Alabama. Ledende kandidater for det nasjonale Amerika er guvernør Faubus og admiral Crommelin. Sistnevnte fikk ved første forsøk en ottendedel av alle stemmene.

USA FREMMET KOMMUNISMEN I ITALIA

Italieneren Luigi Villari berøver i sin bok «The Liberation of Italy» (Italias befrielse) at det er USA som er ansvarlig for kommunismens maktstilling i Italia. Kommunist-sjefen Palmiro Togliatti ble således bragt til Rom på et amerikansk skib. En må uvilkårlig tenke på første verdenskrig, da keiser Wilhelms Tyskland lot Lenin og hans feller få fri gjennomreise til Russland.

DEUTSCHLANDLIED I TOGO

Mens de frigjorte svarte større taugtrekning».

Alt dette ble skrevet 15 måneder før D-dagen. I sannhet, hvis rådet fra «Human Events» var blitt fulgt, ville Berlin, Praha og Wien blitt erobret det neste år av de fremstormende amerikanske armeer. Hele Tyskland, uten øst-Prøyssen, ville ha blitt okkupert av de allierte. Berlin ville idag ha vært hovedstaden i et fritt Tyskland, istedenfor en øy i et kommunistisk osean og en årsak til stadige kriser. De fleste av satelittområdene ville aldri ha kommet under sovjetisk kontroll.

Men mine tanker vender tilbake til de byene som general Eisenhower lot de røde «befri». General Frank Howley sier at da han kom til Berlin 17de juni, fant han denne hendelsen helt typisk for tilstanden:

«En av mine tidligere sekretærer, en pike på 17 år, måtte trilles i barnevogn flere kvartaler nedover gaten til et hospital etter at 7 russiske soldater etter tur hadde voldtatt henne og hennes mor i deres leilighet .. 230 tyske piker ble behandlet ved dette hospitalet på en enkelt dag».

Men selvfølgelig, som Clement Attlee forteller oss, hadde general Eisenhower gjort alt klart med Stalin først — selv om hans telegram var uautorisert — og det var på denne måten «Onkel John» ville ha det.

rundt omkring i verden myrder og voldtar og raser mot de tidligere hvite herrer, er situasjonen noe anderledes i den tidligere tyske koloni Togo, men det forteller naturligvis ikke de norske aviser om. Da Togo feiret sin frigjøringsdag befant seg blant de innbudte gjester også den tidligere tyske guvernør av Tysk-Togo, hertugen av Mecklenburg. Til ære for ham sang ungdommen tyske folkesanger og som høydepunkt under festlighetene sang de innfødte, i nærvær av Togos president Olympio, Deutschlandlied.

SI MEG HVEM DU OMGÅS MED — — —

Det kommunistiske Jugoslavias sendemann i Norge Rolovic forlot nylig Norge for å ofre seg for andre røde oppgaver. Før avreisen arrangerte norske venner en avskjedsmiddag for ham. Blant innbyderne noterer vi oss ordfører Brynjulf Bull og VG-redaktøren Chr. A. R. Christensen. I sin takketal berømmet den røde sine norske venner og fortalte ifølge avisreferater at han i de fire år han hadde vært her hadde «møtt mange gode nordmenn». Det tviler vi ikke på, iallfall ikke når det gjelder dem med gåseøyene.

1 AR FOR SPIONASJE

En annen fremmed fugl, polakken Ian Boczenski, som kom hit i begeistringsrusen etter verdenskrigen «våpenbrorskap» og som en naturligvis raskt gjorde til norsk statsborger, er som kjent grepet i spionasje og fikk ett års fengsel. Vi går ut fra at Polen ikke har tenkt seg å angripe Norge, så formentlig er vel den rette oppdragsgiver fader Krustsjov som er så rystet over amerikansk spionasje. Kanskje vi burde true med å ødelegge denne Krustsjovs polske base?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo